

24. navadna nedelja – leto C

Tokrat lazaristi obhajamo na današnjo nedeljo 100 let našega bivanja na Gradu. Zato z vami delim svoje razmišljanje ob naši zavetnici Žalostni Materi božji in ob naši 100 letnici.

Jezusa darujejo v templju

Bil pa je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ. Pričakoval je Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil nad njim. In Sveti Duh mu je razodel, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Mesija. 27 V Duhu je prišel v tempelj. In ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj opravili vse po običaju postave, ga je tudi Simeon vzel v naročje, slavil Boga in rekel:

»Gospodar, zdaj odpuščaš svojega služabnika po svoji besedi v miru, kajti moje oči so videle tvojo rešitev, ki si jo pripravil pred obličjem vseh ljudstev: luč v razodetje poganom in slavo Izraela, tvojega ljudstva.« Njegova oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem. Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: *»Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.«* Lk 2,25-32

STO LET MED LJUDMI, Z LJUDMI IN ZA LJUDI

Ob obletnicah in različnih slovesnostih radi poslušamo zgodbe o uspehu. To je že dolgo moderno. Vsi si želimo slišati kaj spodbudnega in navdušujočega, vsi bi radi želi uspehe in čutili vrednost lastnega dela in nas samih. A hvala Bogu nas naša zavetnica Žalostna Mati božja varuje, da bi padli v praznino človeške logike. Marijina zgodba, ni zgodba o uspehu, ampak zgodba o svetosti. Svetosti, ki je v neprestanem iskanju Očetove volje, v neprestanem izgovarjanju njenega Zgodi se! Njena slava je vse prej kot slava uspešne žene po merilih tega sveta. Začela je kot mati nezakonskega otroka. Kmalu po rojstvu jo srečamo na begu v Egipt. Ko se vrne ni o njeni slavi ne duha ne sluha. Božja mati za lonci v kuhinji in pri vsakdanjem čiščenju skromne hiše, ter drugem gospodinjskem delu. Božja mati – Bog se nas usmili, bi človek rekel. Mar se Bog ne dela norca iz svojih najdražjih. Kaj si je mogla misliti Marija, ko je trideset let gledala sina Jezusa. Bil je sicer priden, a na trenutke presneto trmast. Ostal je v templju, jima zagodel težko iskanje, za kar mu nazadnje niti ni žal: *Kaj sta me iskal, mar ne vesta, da moram biti v tem, kar je mojega očeta, jima reče. Čuden božji sin, ki se upira zdravi logiki družine. Kako da ne ve, da bi moral delati tisto, kar pričakujeta od njega odgovorna starša? No, Marijinih skrbi ni konec. Najhuje ji je zaupati, da je Bog z njo in njenim sinom, ko se zarota proti Jezusu stopnjuje do obsodbe. Križanje naj doleti božjega sina?! Kakšen Bog? Kako si je zamislil svoje kraljevanje. Vse to je življenje božje matere, Marije, ki vztraja v veri, da jo Bog ljubi in da božja pota niso naša pota. Da je vse prav, ko dovolimo, da življenje vodi Bog. Vse je prav, si je v bolečini rekla tudi pod križem. Naj se zgodi tvoja volja, Gospod ti veš, le tvoja uboga služabnica sem.*

Gospod, ob 100 letnici naj ti najprej izrečemo iskreno zahvalo za čudovit zgled tvoje matere Marije, ki je v težkih trenutkih pokazala držo prave vernice, tvoje služabnice, ki si jo z veseljem okronal v nebesih. Dobri Bog, hvala ti za ta zgled in njeno varstvo, saj je le v njeni luči lahko vse prav. Vse, tako padci kot vzponi. V tej luči lahko gledamo na 100 let naše družbe tu na Gradu z globoko vero, hvaležnostjo in zaupanjem. V tej luči pogledajmo teh sto let in v njih rišimo svoje življenje na poti k Njej, ki jo danes slavimo, na poti k žalostni materi, ki je kronana v nebeškem veselju.

Oznanjenje se je zgodilo tudi nam lazaristom. Gospod je hotel, da nas je Mirenski župnik, ko je bil še župnik v Biljah spodbudil, naj razmislimo o novi postojanki na Gradu. Ko se je v naši družbi zalomilo v Mariborski postojanki, je spet prišla jasna ponudba, naj prevzamemo Marijino svetišče na Gradu.

1. november 1912 so goriški nadškof Sedej, mirenski župnik Ivan Rojec in vizitator avstro-ogrske province Misijonske družbe Edvard Reeh podpisali pogodbo, s katero smo lazaristi prevzeli Mirenski Grad in vsa njegova posestva.

Potem je sledilo rojstvo nove skupnosti, ki je bilo podobno tistemu na betlehemskih poljanah. **17. december 1913** se prvi štirje duhovniki in štirje redovni bratje nastanijo v nekdanji kaplaniji. Odločijo se zgraditi novo hišo, takoj pa začnejo s pastoralnim delom. **januar 1914** so že imeli prvi misijon na Gradu. Gradnja nove hiše, za cerkvijo, kjer so sedaj sestre, je bila v teku. **17. junij 1914** se je skupnost lazaristov preselila v novo zgrajeno misijonsko hišo, ki je služila tudi kot dom duhovnih vaj.

Potem pa pride beg v 'Egipt'. Prišla je prva svetovna vojna in **26. februar 1916** v vojnem času še zadnji lazarist zapusti Mirenski Grad. Pa ne le beg. Le dve leti je nova zgradba služila namenu. Prva svetovna vojna jo je do tal porušila.

Vrnitev v Nazaret v negotove okoliščine, bi lahko rekli, se je zgodila, ko so se **18. marec 1918** štirje lazaristi vrnili v Miren in pričeli s povojno obnovo Mirenskega Grada. Tokrat ni bilo tako hitro kot prvič. Čas se je vlekel, tako kot Mariji. Če je bilo oznanjenje polno veselja, rojstvo polno upanja, je vrnitev v Nazaret pomenilo dolgo obdobje božjega molka. Tistega navdušenja ni bilo. Bog ni kazal vedno posebne naklonjenosti. Tako tudi pri sobratih lazaristih nova hiša ni zrastle v enem letu kot prvič. Po devetih letih, se **leta 1927** vselijo v ponovno zgrajeno misijonsko hišo.

Sledijo leta mirnega in uspešnega dela po misijonih, v pomoči po župnijah, v duhovnih vajah itd. A Bog svojih ne varuje pred preizkušnjami, ampak jih v njih kali. **Leta 1934 sledi ponovno izgnanstvo.** Karabinjerji so vdrli v misijonsko hišo, aretirali duhovnike ter jih konfinirali v Italijo oz. izgnali v Jugoslavijo. Postojanko so prevzeli italijanski lazaristi in so tam ostali vse do zloma Italije **leta 1943**.

Da je sreča popolna, bi lahko z zagrenjenostjo rekli, so marec 1944 partizani misijonsko hišo požgali. Tako so slovenski lazaristi na Grad prišli **27. september 1945**, po enajstih letih izgnanstva. Skupnost se je nastanila v nekdanji kaplaniji, ki jo je obnovila Zavezniška vojaška uprava, njihova misijonska hiša pa je čakala na obnovo, ki se je s težkimi in počasnimi koraki začela skoraj deset let kasneje. Pomanjkanje sredstev je delo upočasnilo in onemogočalo, da bi ga dokončali.

A tudi to Bog obrne v dobro. Tudi zaradi finančne stiske so se nam **leta 1960** pridružile sestre usmiljenke, ki so prevzele misijonsko hišo in njeno obnovo. Od takrat pa do danes smo skupaj na Gradu pri delu in molitvi.

Pomembnejši mejnik v našem delu zagotovo predstavlja **leto 1970, ko je bil zgrajen Gnidovčev dom duhovnih vaj.** Veliko dvorano in nekaj drugih prostorov je zgradbo obogatilo 10 let kasneje. Potem pa je spet sledil več kot trideset letni molk, molk tihega dela, kjer se na videz nič ne zgodi. A kot v Nazaretu lahko rečemo, Bog tiho raste in z njim mati, ki zanj skrbi v molku, delu in molitvi.

Po letu 2000 se je začela razvijati na Gradu mladinska pastorala in Grad dobiva novo podobo. Neke vrste prelomnico predstavlja **leto 2006, ko se je gospodarsko poslopje umaknilo mladinskim prostorom**, ki najdejo v njem svojo streho. Vzporedno z mladinsko pastoralo je **leta 2005 nastala Skupnost Betlehem**, z njo pa sedem let kasneje tudi Družinski center Mirenski Grad.

Vzponi in padci, luči in sence 100 let našega bivanja tu na Gradu. Tako kot je težko reči, katero obdobje je bilo najbolj uspešno in polno v življenju Marije, je težko ocenjevati naše stoletno bivanja na Gradu. Marijino veličino lahko merimo v njenem služenju Bogu in izpolnjevanju Očetove volje. Mislim, da lahko podobno rečem tudi za nas lazariste. V kolikor smo bili in smo zvesti božjim povabilom, toliko smo uspešni v njegovi službi. Ni vprašanje, kaj se da meriti, ampak kaj Bog hoče.

Naj bo tako tudi za vsakega izmed nas merilo našega življenja Marijin Zgodbi se, ne pa iskanje uspehov ali obupovanje nad neuspehi. Več kot očitno tudi danes lahko rečemo, tako kot na oratoriju: **Nismo sami, Bog je z nami**. Bog je z nami, tudi v trpljenju, neuspehih in žalosti. In z nami je tudi njegova najboljša in najljubša učenka: Žalostna mati božja. **Bogu hvala, da smo lahko ob Njej vseh 100 let živeli, delali, molili in trpeli na Gradu. Naj bo naše življenje še naprej povezano z Marijinim življenjem, da bi bili vredni njenega veselja v nebesih.**